[לד הש"ן] תסגי ראייתי למרר. די לך- אם מעטול למחר: וידע. רב נחמן: מאי קאמרה ליה. שלא תפפה: עבדי חסרת. להמיה מים ולחמם: דודי. קדרות להם כהם חמין: טשטקי. פלרשטו"ל ליקב עליהן: ותמה על עצמך היאך אשה כו'. שהרי נקובי המירו להרחיק

לעוין רש"י פלרשטו"ל ביסא מחקפל.

[פי' זקנים]

פיא שבת

[שבת סג: וש"נ]

[ניל רבי]

הגהות הב"ח

(ה) גמ' אמר אביי מסני ואיתיי למתר(כ) רש"י ד"ה כה דלא לאסר לתוף ביום כגון שלאי שבת ביום מוכ (ג) הגה"מ ד"ה בן וד"ה ולכלבת ולד"ה אם לא תאסר סד"ל:

תוספי הרא"ש

משום דר' שמעון דאסר אף לשבול בשביעי של זבח ראוי חלבן הבא במעשה לשמש מיהא אסור אבל הפבילה מיהא מותרת אף לר' שמעון לפי שיש בה מפיקות הרבה תם פבילה נוסבת מצוה. ושיר כיון שעשה פבילות הרבה עד ל"ה ואינה משמשת אין לחוש שמא תשמש לאבר פבילה ז: אשה. לא תתוף בע"ש ותטבול לשובאי שבת ואם אינה ראויה ביום ושבלת בלילה. פרש"י בקוש ותיהו להרחיק הפיאתה אבל אם אינה אלא בשביעי לחוש משום דלאחר ימים מצאה מצוה ומ"מ אל אי אפשר לומר כן ראם לא בדקה בשביעי דמוקמינן לה בחוקת מהרה

[פי' קדיזום כך מי' נמצאן מרן מבמק' ופי' לעיל מ: בכוס' ד"ש מם סמון]

נב ג ר מי' פ"ו מהל' איסורי מיאה הלי כ:

תוספי הרא"ש

בע"ש ותטבול בלילה לשובאי שבת והא בעינן סמוך לחשיכה מבילה דלמא לא תתוף אלא בליל מוצאי שבת. ותיגמתא איכא בפ' כל שעה ר' יוסי הגלילי אומר ותמה על עצמך היאך תטבל אבור בתנאי תוכל לאסרו אלא מותר הוא בתנאה ובתר הכי קאמר והלכתא אשה חשפת ביום פי' בע"ש ושובלת בלילה פי' לשובאי שבת לא קשה הא דאשור לחוף בליל מוצאי שבת תתוף בלילה ולא תאריך חפיאתה מע"ש. הא דלא אפשר לחוף במוצאי שבת בגון ירא שהל לחיות במוצאי שבת אז חשפת ביום בע"ש. וכן נחיות הנשים ואירנא ונוהרות בשבת סליתן תבשיל ל ב נ ח תם ד"ה חמשקר בדבר שיבול לבא לידי חציצה ומחמסין קיתון של סים לחיות בית חסרים ובית הקשרים כב"ח רסתירין לחתם חבין לחיליו ב"ש אבל לא כל נשי תם קשרתה שקרותיהן יפה שלא יתבלבל. והיר משלם תתיר בעיר לחוף בע"ש שהיה שביעי שלא ולמבול ביום חשבת כי היו ראוה שלמבול בלילה. ר"ת כתב דתרי קולי בתרי תרתי לא אשכון קולא דסרך בתה וקולא דהרחקה תפיאה מבבילה: נדה שבדקה ביום ו' ומצאה מהולה. משמע מעמא דבדקה כו' ומצאה מהולה היינו בחוקה מעמא ובמיפא מנתי בדקה בי' שהרי ומצאה מפא מעמל דבדקה ומצאה מפא הא לא בדקה היינו בחוקה מהרה ואיכא לאסור דרישא כי לא בדקה בשביעי היינו בחוקה מומאה משום דלאחר ימים מצאה מפא ומ"מ כי לא בדקה היינו בחוקה מהרה משום דלאחר ימים בדקה ומצאה מהולה. אבל אי אפשר לומר כן דאם לא בדקה בשביעי דמוקמינן לה בחוקה מהרה

נא א ב מי' פ"ב מה' מקוואות הלכה מ: מתני עשין רמח מוס"מ ר"ל סימן קמו פסיק ג ומסיק ד [ומסיק ה] ונכנ מלמס שבעות פ"ב דף לגב.]:

כך אמרו מעמיד דרבי יוחנן אמה לא תתוף בערב שבת ותטבול למוצאי שבת ותמה על עצמך היאך אשה חופפת ביום ומובלת בלילה. שהרי בקובי המירו לה להרחיק מעוה דלא חופפת בלל מבילה אימור לא חפיפה שפיר מתוך שמהומה לביפה ממהרת לטבילה ופירש רש"י הא דאפשר לחוף ביום כגון בימי האול חופפת ביום ומובלת בלילה הא דלא אפשר לחוף ביום כגון שחילנה שבת ואם תתוף בע"ש תרחיק יותר מדאי מבבילה חופפת בלל מבילה בשבת ומ"מ דלא אפשר לחוף בע"ש הא דפסקינן לעיל הלכתא כרב חסדא וכדמתרץ רב יוחנן לא קאי דהכא אחרינן דאיכא חופפת ע"ש ומובלת למוצאי שבת וי"ל דאיכא לאוקמי פסק דלעיל בלל מבילה במוצ"ש והוא יו"ט לו ודאי תתוף מע"ש ולא תפסיד עונתה דאיכל ואיכא יכולה לחוף בלל מבילה ולא ביום שלפני מבילה מ"מ לפירוש רש"י נראה דמותר לחוף בלל מבילה אלא שמוב לה יותר לחוף ביום מפני שמהומה לביפה וכן משמע מדקאמר אמה לא חפפה ביום ולא קאמר אמה לא תתוף אלא ביום דקאמר אמה לא תתוף אלא בלילה וכן משמע לעיל בטובלת דבי ריש נטתא דמותר לחוף בלל מבילה ולא מסתבר לפוני מבוס דאיקוט מדמייתי מהתם שובלת דבלה חופפת בלילה משמע אף בלא אנס ובשאלתות דרב חאלי בלילה מבילה [פי' ט] פירשה הא דאפשר לחוף בלל מבילה שהוא חול לא תרחיק חפיפה מבבילה כלל ואפילו אם היום כמו כן חול לא תתוף אלא בלילה והא דלא אפשר כגון בלל מבילה יום מוב לו בשבת אז אמה לא תתוף ביום שלפני המבילה אפילו אם יום שלפני המבילה כמו כן יו"ט לו שבת אז תתוף מעבר יו"ט בפסק שלמעלה דדרים מרימר דהילכתא כרב חסדא וכדמתרץ רב יימר ולדברי השאלתות כל זמן שאוכל אין לחוף אלא בלל מבילה מיהא לפי מנהג הנשים בל עכשיו שנוהגות במרחק עד לילה מותר לחוף ביום אף לפי השאלתות ואינו אסור אלא לחוף מבעוד יום ולגאון מן המרחק קודם הלילה אבל בשעתה אם עד הלילה חפיפה תריכתה היא שכל שעה שוסקת בחפיפה גופה וקערה ומבא עליה ברכה ושוד יש שמחמירות אע"פ שחופפת עשתה עמהן מסרק וסורקות עלמן בכיס המבילה ו"ל פ"ה ותמה על עלמך זהו כפל מלה כלומר היאך אתה לומר דבר זה שאתה חופפת ביום ומובלת בלל מולאי שבת והא בעינן סמוך לחפיפה מבילה ואומר ר"י דכי הלא גוונא איכא בפסחים פרק בל שעה (דף בב.) ותמה על עלמך היאך חמן אסור בהנאה בל שבעה (ג):

והלכתא אמה חפפה ביום ומובלת בלילה. פי' בערב שבת ומובלת במוצאי שבת והלכתא אמה לא תתוף אלא בלילה פירוש במוצאי שבת ולא תמהר לחוף במוצאי שבת ולא תאפשר לחוף בערב שבת והם שני ימים טובים אחר חפיפה מערב שבת אף על פי שמבילה למוצאי שבת לא תחייבי בראוי לי' דאם תרע מבילה ביום אחרים חפיפה מחרים ומבילה ערבים בלא הפסקת יום וכן הקדש (שבת קיא). דכל מחיבי מבילות טובלין בלרבן בין בע' בתב בין ביה"כ אלא ק"ל כרבי חגיגא סגן הכהנים דאמר סוף פרק קמא דתענית (דף יג.) בדי הוא בים אלהיהו לאבד עליו מבילה אחת בשנה ואומר עלה בירושלמי בפ"ב דבילה אמרי רבי לוי בהדא דרבי חגיגא סגן הכהנים ושוד יש לפרש דסיא ג) דכל מחבי בימי המגאלים שהיו עסוקים בטהרות והיו גרימים ביום שבשה בתב שהתעסק בטהרות לפיבך מוכלת מבערב אבל בזמן הזה דלבעלה דוקא אפשר לה לחוף ולטבול במולאי שבשה בתב ואם אין לה פנאי לרחון ולחוף בלילה תרחון ותחוף ערב שבשה בתב בדי שיהיה בקל לה עדיין לחוף קלת מולאי שבשה בתב ולטבול:

אמרו

(כלאחר ימים ובדקה ומצאה מהולה אבל אי אפשר לומר כן דאם לא בדקה בשביעי) אע"פ שראתה ראוי בשביעי דסאי שבא לשבדקה בשביעי ומצאה מהולה משום שאנו דרשים לומר שמא ראתה בשביעי ובתשיעי תעשרו נמי בשבדקה בשביעי ומצאה מהולה יש לני לחוש שמא ראתה בשביעי שהיא מדין ביסי מומאה וראתה גם בתשיעי ובעשירי ומה לי חשש ג' ימים מחמת ראיה של שביעי ומה לי חשש ג' ימים מחמת יום ששי. הלכך נראה דה"ה לא בדקה בשביעי ומצאה מהולה אלא בשביעי או בשאר הימים אף בראשון רק שלא הפרישה בהדרה באחר מן הימים ומם בין הבשבשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה ומצאה מהולה הרי זו בחוקה מומאה ואם דנקם בדקה עצמה ביום השביעי ומצאה מהולה אלא ת"ח באחר משאר הימים אלא משום דבני לפיתני ובין הבשבשות לא הפרישה נקם נמי בשביעי שהיות ר' ורבא אף בשני לנרתה בדקה ומצאה מהולה. וכדרש"י דג' מחלוקות ברבר ת"ק סבר דוקא בשביעי ור' יהודה דוקא בין הבשבשות וחכמים אומרים אף בשני ולפירושו איכא עדיין הגא דביני דבנגמרא קאמר אפילו בראשון הלכך נראה דליבא אלא הרי הגאי וחכמים ספרשי פלי דת"ק משום דר' יהודה בני הפרישה מן הבדקה ולמעלה ולא מני בהפרשה דשביעי שהרית ואתו רבנן לפרושי דאפילו בשבדקה בשני מגיא ודה בהפרשה בראשון אלא שאין דרך אשה לבדוק ביום ראשון אחרי שכבר בדקה פעם אחת ומצאה מהולה א"כ נשנית לפי הבשבשת שפעה ר' שלא שאל בראשון: **רב אמר** זבח חאר. תמיהל

מוסף רש"י (שייך לדף מז ב) כל הראוי לבילה. דקמני (מנחות קג:) כאומר הרי עלי ל"פ עטרוניס, מביא ל' בכלי אחד ואחד בכלי אחר, ומפרש עטמא מעוה דקיים לה לרבנן דקשיס נגלגלת בכלי אחד אבל ל"פ אין נגלגלת יפה, ותומכינן וכי אין נגלגלין מאי הוי, והפנן אם לא נגל בכר, ומשני ר' זירא הרלאי לבילה בלא נגל כבר, ומפקין דאי לבילה בלא מעבכנא בו, דרשאי לבילה נמינן דאפשר לקיים בה מצות מעבה (ינמות קד: דכתיב קדושין כה. מדיס עב. מכות יח: מולין פג: מנחות יח: קג:) כלומר מה שאי אפשר להגגל מעבכנא בו, דכיון דכתיב ויקן עליה שמן ויהי לנגל דכתיב בלילה, ש"מ שלוה הקב"ה לבניו מנמה שיהגל לקיים בה מצות מעבה בלילה וכשהגל מביא קשיס ומחר, מעבה מו לא לוה לבניו, והרי הגל כמבניו מעבה מן הקבוטות דלוה לבנס, שכל דבר שלוה הקב"ה לבניו יש מיהגל מעיקר הבמתו לבניו כמותו מעבן שלוה הכמוה ולא בעבן אמר, אבל מצות הבמוהות נמוה מלוה, כגון מעשה הקרבן בלמה ובשאר מנוה, יש שמעבכין אם גילה הכמות לשמש עליו לעבב ויש שאין מעבכין (השב"ם ר"ש פס:). והצריכה רבי שבילה אחרת. משום מלילה (קדושין כה.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com